

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **205** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Производството по делото е образувано по искова молба с основание чл.1 от ЗОДОВ от А. М. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. К. Г. М., против Столична община [населено място] за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинен емоционален стрес, травматично психично състояние, притеснение и психично напрежение поради преживени отрицателни чувства, накърняване на личното достойнство и др., в размер на 10 000,00 лева, ведно с дължимата лихва в размер на 1 877,78лв. за периода от 04.03.2021г. до 08.01.2023г., и законната лихва от 09.01.2023г., причинени в следствие на незаконосъобразно издаден Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018г., издаден от началник отдел „Общински приходи – Студентски“ – дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност на Столична община, който е отменен с Решение № 2918/04.03.2021г., постановено по адм.дело № 9716/2020г. на Върховен административен съд, осмо отделение.

В исковата молба обстойно е проследено развитото се производство по оспорването на процесния АУЗД като се излагат твърдения за настъпили вреди от действието и бездействието на съответните длъжностни лица на ответника-накърняване на доброто име, честта и достойнството на ищеца, което е достигнало до неопределен голям брой

лица, т.к. д-р М. е високо уважавана и известна в научните среди личност, с висок обществен авторитет. Поради това, честта и достойнството на ищеца са грубо накърнени от развилата се административно-данъчната процедура. Наведени са обстойни доводи за наличието на трите законово регламентирани предпоставки за ангажиране на отговорността на Столична община-издаден незаконен акт или действие на орган или длъжностно лице, претърпяна вреда от лицето и наличие на причинно-следствена връзка между акта на общината и претърпените вреди. Моли се исковата молба да бъде уважена.

В съдебно заседание доводите се поддържат лично и от упълномощен процесуален представител на ищеца, както и с депозиранни подробни писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – Столична община, в представен в срока писмен отговор, оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, моли за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Участващият в производството представител на Софийска градска прокуратура, счита исковата претенция за основателна и доказана, и моли същата да бъде уважена в пълен размер.

Съдът, след като прецени представените по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че на 30.05.2018 г. от инспектор в отдел ОП „Студентска“ в дирекция „Общински приходи“ - Столична община спрямо А. М. е издаден акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г., потвърден с решение № СФД18-РД28-221/14.12.2018г. на в.и.д. директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на ДНИ за периода 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г., в размер на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, както и ТБО за същия период в размер на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихва.

АУЗД е обжалван пред Дирекция Общински приходи-Столична община на 13.11.2018 г. С решение № СФД18- РД28-221/14.12.2018г., като същият е потвърден. Обжалван е пред АС София - град, в резултат на което е образувано адм.д. № 5158/ 2019 г. по описа на АССГ, III отделение, 7 състав. С решение № 3758/ 10.07.2020 г. по адм.д. № 5158/2019г. жалбата на А. М. М., срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г., издаден от началник отдел в отдел „Общински приходи - Студентски“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД 18- РД28- 221/14.12.2018г. на вид директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, е отхвърлена.

Решението е обжалвано в законоустановения срок пред Върховния административен съд на РБ, във връзка с което е образувано адм.д. № 9716/2020 г. по описа на ВАС на РБ - VIII отделение. С Решение № 2918/ 04.03.2021г. на ВАС на РБ - VIII отделение, по адм.д. №9716/2020 г. е отменено изцяло Решение № 3758 от 10.07.2020 г., постановено по адм. дело № 5158/2019 г. по описа на АССГ, като е отменен Акт за установяване на задължения по декларация № СФД18-ГР94-34 (5) от 30.05.2018 г. на началник отдел в отдел „Общински приходи - Студентски“ на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-221 от

14.12.2018 г. на Директор на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община в частта, с която са установени на А. М. М., [населено място], задължения за данък недвижими имоти за внасяне за периода 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г. в размер общо на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, и за такса битови отпадъци за внасяне за периода 01.01.2013 г. - 30.05.2018 г. в размер общо на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихви и е осъдена Столична община да заплати на А. М. М., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата от 1 584 (хиляда петстотин осемдесет и четири) лева, разноски по делото. Решението е окончателно и е в сила от 04.03.2021г. На 24.03.2021 г. от името на ищеца е подадена молба молба до ЧСИ М. Ц., с представен в оригинал изпълнителен лист от 15.03.2021 г. (за 1 584 лв. разноски по делото), издаден от АССГ по адм.д. № 5158/2019г. по описа на същия съд. Образувано е изп. дело № 20218400400409 по описа на същия ЧСИ, производството по което е приключено с разпореждане на ЧСИ от 17.05.2021 г. поради извършеното цялостно погасяване на дълга от длъжника Столична Община, както и след събиране на дължимите такси и разноски по изпълнението. На 13.05.2021 г. от ЧСИ М. Ц. са преведени 1 784 лв., представляващи пълно плащане по и.д. № 409/2021г.

За изясняване на относимите факти и обстоятелства по делото са разпитани свидетели – Ю. К. Ч.-М.-съпруга на ищеца, Е.-Б. И. С., В. А. М.-дъщеря на ищеца, К. А. М.- син на ищеца, както и свидетели на ответника С. С. С., старши инспектор в „Общински приходи“ район Студентски към СО и Д. А. А., началник отдел в „Общински приходи“ към СО.

От показанията на св. Ю. М., съпруга на ищеца, се установява, че проблемите със СО датират от 2009г., когато са закупили офис, за който не е имало акт 1б, не е приет в експлоатация, но са им начислявани данъци. Посочва, че съпругът ѝ започнал да вдига кръвно през 2017г. бил е приет за лечение на „белодробна емболия“ в правителствена болница и счита, че освен от високото кръвно налягане и проблемите с ответника допринесли за неговото състояние. Твърди, че са се старали да не показват проблемите си пред обществото, тъй като съпруга ѝ е публична личност, но общото му състояние се влошавало, като не си спомня дали само от кръвното, но и от това какво ще кажат хората за тях, защото били неизрядни платци. Децата на ищеца – св. В. М. и св. К. М. установяват, че ищеца е педантичен човек и след възникналата ситуация се е променил-станал раздражителен, чувствал се неприятно, разочарован и оскърбен, постоянно се тревожел за начислените му данъци. Св. Е.-Б. С., която е близка приятелка на семейството знаела за проблема с ответника, продължил години, като посочва, че ищеца го преживявал тежко, т.к. е публично лице и тези взаимоотношения с общината не му се е отразявали добре.

Св.С. С. - старши инспектор в отдел „Общински приходи“, район Студентски към СО, е извършвал проверката на ищеца, вследствие на което е съставял актовете. Посочва, че проверката е продължила не повече от един месец, в който период са се виждали един – два пъти, не е имало конфликти между тях-не е повишавал тон, както и не е проявявал специално отношение към него. От показанията на св. Д. А., началник отдел „Общински приходи“, район Студентски към СО, се установява, че същата не е уведомявана за конфликтни ситуации, както и не е имало оплакване от ищеца за някакво специално отношение към него.

По делото е извършена съдебно-медицинска експертиза, извършена въз основа на наличната медицинска документация от делото. Вещото лице е заключило, че около година преди издаването на горесцитирания Акт от 21.06.2017 г. до 27.06.2017 г. д-р М.

е лекуван в Кардиологична клиника на Правителствена болница Л. с диагноза Белодробен тромбоемболизъм - масивна форма с оплаквания от новопоявил се прогресивен задух при леки физически усилия и бърза умора. От обективния статус е регистрирано леко завишено кръвно налягане. Заключение на вещото лице е, че продължителният негативен силен стрес и психическо натоварване нямат отношение към процесите на кръвосъсирване и тромбообразуване, и не са причина за развитието на БТЕ. И. и причина за заболяването е доказаната дълбока венозна феморопоп-литеална тромбоза в десния долен крайник при Д. изследване, като известно влияние има и продължителното тютюнопушене - 20 години до 30 цигари дневно. Доколкото в случая ищецът не твърди в исковата молба за настъпило заболяване „белодробна емболия“ като част от спорния предмет по делото (част от обстоятелствата, на които се основава искът – чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК), то СМЕ се явява неотнормима към предмета на спора.

По искане на ищеца е извършена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, приета и неоспорена от страните. Според вещите лица налице са данни за негативна динамика в соматичното състояние в предхождащ процесния акт период. Ресурсите на личността на ищеца позволяват да преодолее кризата и към момента да е напълно възстановено функционирането. Състоянието на стрес не е променило значимо качеството му на живот, но е ангажирало мисленето и поведението му за период до 2021г., когато актът е отменен. Приятелските и семейни взаимоотношения не са повлияни от личните проблеми във връзка с процесния акт. Ищецът не е прилагал психотропна терапия, сам се е справял с проблема, има добра саморефлексия. Стресът не е променил по никакъв сериозен начин качеството му на живот.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Основателността на иска за вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предполага кумулативното наличие на три предпоставки: 1.незаконен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на администрацията при или по повод изпълнение на административна дейност; 2.настъпила вреда в правната сфера на ищеца, имуществена или неимуществена и 3.пряка и непосредствена причинна връзка между незаконния акт, незаконосъобразното действие и/или бездействие и настъпилата вреда. Доказването им е в тежест на претендиращият вредите, т.е. на ищеца, а отсъствието на една от тях определя иска като неоснователен.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите. В конкретния случай ищецът твърди, че настъпването на вредите, за които се претендира да бъдат обезщетени, са резултат от издаването на незаконосъобразен Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК, издаден от началник отдел в отдел „Общински приходи-Студентски“, на Дирекция „Общински приходи към направление „Финанси и стопанска дейност“ в Столична община. Т.е., юридическото лице, в чиято структура е длъжностното лице, издател на акта е Столична община. С оглед изложеното, именно Столична община е юридическото лице, което е пасивно легитимираното да отговаря за вредите лице, с оглед разпоредбата на чл. 204 АПК.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В разглеждания случай вредите се претендират като причинени от незаконосъобразен акт на орган по приходите при Столична община - отменен Акт за установяване на

задължения (АУЗ) по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018г., издаден от началник отдел „Общински приходи – Студентски“ – дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност на Столична община. Безспорно същият представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, издаден от административен орган при изпълнение на административна дейност.

Установено е от доказателствата по делото, че процесният АУЗ е отменен с влязъл в сила на 04.03.2021 г. съдебен акт - решение на ВАС, постановено по адм. д. № 9716/2020 г., поради което съдът приема, че е доказана първата предпоставка - незаконен акт, постановен при и по повод изпълнение на административна дейност.

Съдът счита, че чрез проведено от ищеца доказване се установи и втората предпоставка за основателността на иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за репарирание на неимуществени вреди - настъпила неимуществена вреда в правната му сфера. Твърденията на ищеца, изложени в исковата молба са, че претендираните неимуществените вреди се изразяват в причинен емоционален стрес, травматично психично състояние, притеснение и психично напрежение поради преживени отрицателни чувства, накърняване на личното достойнство и др. в подкрепа на тези твърдения са събраните гласни доказателства, в т.ч. на св. Ю. М. – съпруга на ищеца, която през целия период е била най-близо до него и е с непосредствени възприятия за емоционалното състояние на ищеца и неговите негативни изживявания по повод извършваната проверка и съставяне на АУЗ. В този смисъл съдът кредитира и останалите показания на ищцовите свидетели, като логични и взаимно непротиворечиви, които установиха, че извършената проверка е породила негативни изживявания и чувства, дискомфорт и стрес, продължили за период от около две години- от съставянето на АУЗ до отмяната му. Макар и с невисок интензитет, бил е засегнат душевният мир на ищеца, който е изпитвал постоянно напрежение, притеснение и страх за репутацията и доброто си име.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Съгласно теорията и практиката „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно-следствена връзка, която съществува между тях. Увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразния административен акт. В случая, доказаните неимуществени вреди съдът намира за преки, тъй като са причинени от издаването на незаконосъобразния акт, т.е. явяват се следствие от увреждането. Те са и непосредствени, тъй като са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Т.е. налице е и третата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - пряка и непосредствена причинна връзка между незаконния акт и настъпилата вреда. Във връзка с изложеното искът за репарирание на неимуществени вреди се явява доказан по основание.

Относно размера на дължимото обезщетение във връзка с доказаните неимуществени вреди съдът следва да съобрази разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съгласно която обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, която като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Според доктрината и съдебната практика при преценката за справедливост на размера на неимуществените вреди следва да се вземат предвид

всички обстоятелства, които са релевантни за определяне действителните преки и непосредствени вреди, причинени от съответното увреждащо деяние (в случая издаването на незаконосъобразния акт) - начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, степента на увреждането, особеностите на всеки конкретен случай, начин и обстоятелства, при които е получено, последиците за психичното здраве на ищеца, продължителността и степента на интензитет, възрастта на ищеца, общественото и социалното му положение. Подлежат на обезщетяване и вътрешните душевни състояния тогава, когато справедливостта изисква същите да бъдат възмездени.

При приложение на разпоредбата на чл.52 ЗЗД, настоящият съд намира, че сумата от 1500 лв. се явява справедливо обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, съобразно обстоятелствата при които е извършено увреждането, продължителността им и въздействието върху психо-емоционалното му състояние, което не е с особено висок интензитет. Съдът съобрази и обстоятелството, че ищецът е известна личност, но остана недоказано това да е повлияло както на работата му, така и на приятелският му кръг. От заключенията на вещите лица, се обосновава извод, че липсват данни за трайна повишена тревожност, както и че не се наблюдават данни стреса да е променил значително качеството на живот на ищеца.

Доказана е акцесорната претенция за лихви с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Върху приетата от настоящия състав сума за обезщетение следва да се присъди и законната лихва, считано от 05.03.2021г.- денят, следващ влизането в сила на отменителното решение на ВАС от 04.03.2021г., до окончателно изплащане на сумата, като съдът не е длъжен да се съобрази с изчисления от ищеца размер, а същият ще се определи при изпълнението. В задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3/2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГТК е посочено, че началният момент на забавата, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за обезщетение от незаконни актове на администрацията, е влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове.

В останалата част до претендираната сума от 10 000 лв., искът ще следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В исковата молба не са изложени фактически твърдения, че вследствие на преживения стрес на ищеца е причинена белодробна емболия, нито се твърди такова заболяване, поради което това е извън предмета на спора и съдът не дължи произнасяне.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в относимата редакция, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Направените и дължими разноски по делото от ищеца за държавна такса и относимата комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза са съответно 10,00 лв. и 1604,00 лв., или общо 1614 лв.

Уважената част от иска е 1500 лв., следователно по чл. 8, ал. 1, вр. чл.7, ал.2,

т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се дължи сумата от 450 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В този смисъл основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, доколкото по делото има данни за извършени процесуални действия. Съобразно нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ това възнаграждение е от 100.00 до 360.00 лв. Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, приложим на основание § 1 от Заключителните разпоредба на ЗОДОВ, конкретният размер по всеки спор се определя от съда. В случая, предвид обема на осъществената правна дейност по защита, съдът намира, че възнаграждението за юрисконсулт следва да се определи в размер на 100.00 лв.

Мотивиран от изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община [населено място] да заплати на А. М. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 1500(хиляда и петстотин)лева, ведно със законната лихва считано от 05.03.2021г. до окончателно изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени в следствие на незаконосъобразно издаден Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018г. от началник отдел „Общински приходи – Студентски“ – дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност на Столична община, отменен с Решение № 2918/04.03.2021г., постановено по адм.дело № 9716/2020г. на Върховен административен съд.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. М. М. срещу Столична община [населено място] за разликата над 1500лв. до предявения размер от 10000 лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична община [населено място] да заплати на А. М. М., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 1614(хиляда шестотин и четиринадесет) лева и 450 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. М. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община [населено място] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

